

Thi

Thi ơi, về thơ ngây, vô tư của Thi ngày ấy giờ còn không? Hay còn lại khối nỗi niềm không biết tỏ cùng ai? Chỉ có gốc thông già chịu lắng nghe lời tâm tư của nàng.

Đà Lạt 1966,

Thi, nàng đẹp lắm, năng đẹp như chính cái tên của nàng vậy! Trong trường, đám đệ nhất đặt cho nàng biệt danh là “Tây Thi”.

Mấy gã đệ nhất gọi nàng là “Tây Thi”, không quá chút nào. Ai gặp nàng lần đầu cũng bị nàng quyến rũ ngay bởi đôi môi chúm chím, gương mặt trái xoan và mái tóc thề yêu kiều. Thế thì có khác gì là Tây Thi đẹp nghiêng nước, nghiêng thành? Bọn con gái cùng khối ganh tỵ với nàng lắm vì đi đâu, nàng cũng được thanh niên chú ý.

Cách đây không lâu, trong trường dấy lên tin đồn rằng thầy Tần dạy môn toán đã mê mẩn Thi từ hôm đầu vào nhận lớp. Tin đồn đến tai, thầy hiệu trưởng giận lắm vì trường Bùi Thị Xuân nổi tiếng là mẫu mực. Thầy Tần bị gọi lên văn phòng và tra hỏi cho ra lẽ. Không ai biết thực hư chuyện thầy Tần có mê “Tây Thi” hay không. Nhưng sau vụ ấy, thầy Tần không được dạy lớp của Thi nữa.

Nhà Thi cách trường không xa. Nàng thường tản bộ đến trường từ sớm và tan trường cũng thế. Ở trong lớp, đám con trai, đứa nào cũng muốn được đeo nàng. Tiêu biểu là Minh, một anh chàng đệ tam học giỏi toán nhất lớp. Minh cũng không rõ là thầy Tần có mê đắm Thi hay không nhưng khi hay tin thầy không dạy lớp mình nữa, Minh mừng rỡ lắm vì ít ra cũng loại được một đối thủ tiềm năng.

Minh cao ráo, dáng người hơi đậm và nước da hơi ngăm. Gã tự ti với bản thân khi so mình với thầy Tần. Dầu sao, thầy Tần cũng chỉ vào độ ba mươi, trông mặt mũi vẫn còn thư sinh. Nếu cho Thi chọn thì chắc nàng sẽ chọn thầy Tần ngay chứ đời nào thềm chọn cậu bạn hầy còn khờ khạo lẽ đời kia. Đám nữ sinh trong trường cũng mê thầy Tần lắm vì phong cách giảng bài điềm đạm, dễ hiểu và tất nhiên là vì thầy rất điển trai.

Từ ngày thầy Tần không còn dạy ở lớp này nữa, Minh cố gắng làm thân với “Tây Thi” hơn. Giờ ra chơi, Thi ngồi ở một băng ghế đá trong góc sân, nơi tán phượng xanh rợp. Lúc nào cũng thấy nàng ôm quyển tạp chí văn học của tuổi mới lớn. Nàng mê những câu chuyện diễm tình trong những trang tạp chí hay tiểu thuyết lắm. Đôi mắt nàng long lanh, lướt theo từng dòng chữ, thỉnh thoảng lại ngước lên, thoáng nhìn mấy gã đệ nhất.

Đám đệ nhất đá cầu trong sân mà có duyên với nàng đâu. Chúng bị chi phối bởi đôi mắt đẹp như nhung của nàng. Có gã đá cầu chẳng ăn trái nào cả nhưng giờ ra chơi nào cũng xuống sân đá, cốt để ngắm nhìn “Tây Thi” có đôi mắt đẹp.

Minh thì càng ngày càng tinh hơn. Gã đứng trên hành lang tầng một và lên ngắm Thi. Có hôm, hắn xếp một chiếc máy bay giấy, cố nắn nét viết lên mẫu giấy vài dòng chữ và phóng chiếc máy bay về phía góc sân.

Thi làm ngơ và Minh được cả một buổi học rầu rĩ. Nhưng lúc tan học, Minh chạy chiếc xe đạp theo sau Thi và mở lời:

- Tớ đưa cậu về nhà nhé!

Thi vén lại mấy sợi tóc mai, e ấp nhìn Minh, tay ôm khư khư chiếc cặp da. Nàng băn khoăn lắm vì không muốn bị mang tiếng “làm kiêu” nhưng nếu đồng ý lên xe thì lũ bạn cùng lớp sẽ có một trận trêu chọc ra trò cho mà xem.

Chờ đợi câu trả lời của Thi chỉ trong có vài giây thôi mà Minh cứ ngỡ như cả năm trời vậy. Chàng nóng ruột:

- Đi đi, đừng ngại!

Thi mỉm cười đáp:

- Có phiền cậu quá không?

Minh lắc đầu nhẹ và nở một nụ cười ra ý van lơn. Anh chàng sẽ được ngẩng cao đầu nếu như chiều nay, chỉ chiều nay thôi cũng được, Thi ngồi sau yên xe của anh. Minh lại phải chờ đợi cái gật đầu của Thi. Rồi nàng bẽn lẽn nói:

- Cảm ơn cậu nhé!

Và nàng vuốt lưng váy cẩn thận, ngồi nghiêng sau yên xe của Minh. Giây phút ấy, Minh như muốn gào lên thật lớn vì tưởng chừng như mình vừa lập được chiến công hiển hách vậy. Thế là đám đệ nhất ngày mai phải gật đầu bái phục Minh.

Minh cười khúc khích:

- Bám chắc vào nhé!

- Tớ ngồi yên rồi, cậu đạp đi!

Thi không quá kiêu như đám nữ sinh vẫn nghĩ, chỉ là cô nàng ái ngại trước những cử chỉ quan tâm của đám con trai mà thôi. Trên đường về, Minh gọi chuyện bao nhiêu, Thi trả lời lại bấy nhiêu. Nàng thân thiện lắm. Sau mỗi câu chuyện, nàng đều cười khe khẽ. Nụ cười ấy rạng ngời trong nắng chiều. Mấy gã đệ nhị, đệ nhất ven đường ngẩn ngơ nhìn theo.

Sau khi hay tin thầy Tân và “Tây Thi” bị ngăn cách, Minh nghĩ ra hàng ngàn kế để chiếm được lòng mỹ nhân. Nếu nàng chỉ lên xe mỗi chiều nay thôi, chiều mai sẽ khước từ thì Minh còn có khối cách nữa để làm thân hơn với nàng, để chiếm được lòng nàng. Trong lòng Minh hứng khởi lắm, quên đi chuyện chiếc máy bay ban sáng bị Thi làm ngơ.

Thi chỉ mê đọc tiểu thuyết. Nàng học toán không giỏi nên đã có ý muốn được Minh dạy kèm cho mình. Nàng biết Minh rất quý nàng nên chỉ cần nói một tiếng là Minh nhận lời ngay và sự thật là như thế.

Nàng rủ cái Xoan, cái Thư đi học kèm cùng mình. Xoan thì nhận lời ngay vì thứ bảy tuần nào cũng phải phụ mẹ dọn hàng cơm tấm. Tránh khỏi phải làm việc, Xoan mừng lắm. Cái cố là học thêm môn toán khiến cho mẹ Xoan đồng ý ngay, không khó khăn giữ Xoan ở lại sai vật. Đến nơi, có học hay không, Xoan cũng không quá bận tâm vì đối với nàng môn toán không quá khó.

Còn Thư, cô nàng cũng mê đọc tiểu thuyết diễm tình như Thi thì từ chối ngay. Thứ bảy tuần nào, nàng cũng đi chơi với một cậu đệ tam nào đó, nghe nói có ba là giám đốc của một xưởng mộc lớn nhất Đà Lạt. Thi cố gắng nài nỉ thêm, Thư đành nhận lời đi học kèm nhưng được vài buổi đầu, sau đó cũng

bỏ dở.

Một buổi sáng thứ bảy cuối tháng mười một, gió kéo về lạnh lẽo hơn thường. Hôm nay, chỉ còn Xoan và Thi qua nhà Minh ôn bài cho kỳ thi cuối khóa. Nhà Minh là một căn dinh thự giữa thành phố. Ba anh chỉ tầm ngoài bốn mươi, là sỹ quan của trường Võ bị Đà Lạt. Từ nhỏ, Minh được sống trong cảnh phú quý, muốn gì được đó nhưng chỉ có mỗi “Tây Thi” là muốn mà không có được.

Họ học tại phòng khách. Thi dịu dàng trên chiếc trường kỷ và nhấm đi nhấm lại công thức toán. Nàng ao ước sao cho những công thức ấy dễ vào đầu như những dòng chữ ái tình lãng mạn. Minh đang cho thêm ít củ vào cái lò sưởi. Anh lén nhìn đôi má hồng đào của Thi và trong lòng bỗng hóa điên hóa dại. Xoan đã kịp thấy ánh nhìn trông rất tình của Minh và đã hắng giọng hai lần:

- Làm gì mà cứ trộm nhìn bạn của tớ thế? Nhìn như thế, bao nét duyên trên mặt cậu ấy phai hết thì làm sao?

Minh chột tỉnh và ấp úng:

- Tớ chỉ... chỉ...

Thi cau mày:

- Thôi! Minh ơi, cậu mau giúp tớ giải bài toán tiếp theo đi!

Xoan nhăn mặt, lè lưỡi trêu Minh. Anh chàng chỉ biết mỉm cười, tiến lại phía trường kỷ và tỏ ra thật tự nhiên khi giảng bài cho Thi.

Năm phút sau, cánh cửa gỗ hồ đào mở toang ra. Một luồng gió lạnh ào ạt tuôn trào vào căn phòng ấm cúng làm ngọn lửa trong lò sưởi có vẻ yếu đi. Một chàng trai cao ráo bước vào và nhẹ nhàng khép cánh cửa lại.

Minh reo lên:

- A, hôm nay anh về à?

Chàng trai ấy đáp:

- Ủ, ba mẹ đâu rồi?

- Ba hôm nay có việc nên đã đến trường từ sớm. Còn mẹ đang nấu súp cho bữa trưa. Anh về có một mình à? Chị Mai đâu?

- Chị Mai đi thực tế ở Quảng Ngãi rồi!

Mau chóng liếc quanh phòng, thấy hai thiếu nữ yêu kiều, người thanh niên hỏi:

- Bạn mày hả Minh?

- Dạ! Sắp thi nên bọn em học nhóm. Thi, Xoan, đây là anh hai của tớ.

Thi và Xoan đồng thanh:

- Dạ, chào anh!

Xoan nhanh nhẩu nói thêm:

- Chu choa! Minh có người anh đẹp trai quá à! Anh tên gì vậy?

Anh thanh niên đáp:

- Anh tên Thắng.

Thi mỉm cười và lại cúi xuống nhìn vào cuốn tập. Thắng tròn mắt vì không ngờ thằng em trai mình lại có một người bạn xinh đẹp đến độ làm say đắm lòng Thắng trong lần gặp đầu tiên. Thắng bước vào nhà trong và vừa đi vừa bồi hồi nghĩ đến Mai, cô sinh viên xinh đẹp ngày nào từng làm Thắng mê mết quên cả công ăn việc làm.

Giờ đây, dù chỉ mới gặp Thi lần đầu tiên, Thắng lại muốn quên Mai đi ngay. Thắng ước chi Mai không bước vào cuộc đời của anh quá sớm, để anh mặc tình rong chơi, thỏa thuê thánh ngày tuổi trẻ. Từ ngày cưới Mai, Thắng chợt nhận ra cô nàng quá tinh quái, đã quyến rũ anh và xúc tiến đến ngày cưới ngay trong vòng ba tháng.

Mường tượng lại khuôn mặt của cô nữ sinh tên Thi, Thắng bỗng lạnh hết cả

bàn tay, run cầm cập và hồi hộp không hiểu vì sao.

Giây phút nắm bàn tay của Thi, lòng Thắng yên bình biết bao. Mai giờ đây không còn là gì trong trái tim của anh nữa. Tất cả chỉ còn là số không, tất cả đã bị xóa sạch để nhường chỗ cho Thi dịu dàng bước vào.

“Em đẹp lắm” – Thắng như thốt lên câu ấy trong đầu hàng ngàn lần những khi nhìn vào đôi mắt đẹp của Thi. Nàng cười thơ ngây, cười hạnh phúc trong vòng tay của Thắng. Và họ bách bộ cùng nhau suốt buổi chiều tháng mười hai.

Mai lên Đà Lạt ngay sau khi chuyển đi thực tế của cô tại Quảng Ngãi kết thúc. Cô yêu cái xứ Đà Lạt sương mờ này lắm vì nơi đây là nơi bắt đầu của tình yêu giữa cô và Thắng. Tuy thời gian hẹn hò quá ngắn ngủi nhưng Mai cho rằng nhiều đó là quá đủ. Với một người lang bạt, nghệ sỹ như Thắng thì khó mà giữ chân anh ta được lâu nếu như không có một cái đám cưới.

Dáng hình mảnh khảnh của Mai chậm rãi bước đi trên hè phố. Hôm nay trông cô nàng tươi hơn mọi ngày vì bác sỹ vừa cho cô hay cô đã có thai được hơn một tháng. Mai nóng lòng muốn báo tin này cho Thắng và gia đình của anh biết. Cô mong sao đứa con này sẽ giúp cô có thiện cảm hơn với gia đình nhà chồng. Hoặc chí ít cũng làm cho Thắng ở bên cạnh cô nhiều hơn, không để cô cô đơn vào những đêm dài ngao ngán.

Bước đi thêm vài bước, Mai nhận ra Thắng đang đứng ở đằng xa. Đúng là Thắng rồi! Mai không thể nào nhầm được cái dáng vẻ lịch lãm của anh. Nhưng...

Mai bước lại gần hơn nữa để nhìn cho rõ. Thắng vừa bước ra khỏi tiệm hoa và ngồi ngay lên chiếc xe mô tô, phi đi ngay. Thắng mua hoa ư? Mai ngăn người ra đôi giây. Quà sinh nhật cho vợ còn chẳng có nữa thì tại sao lại mua hoa? Hơn nữa, Thắng đâu biết hôm nay Mai lên Đà Lạt. Thế là bất ổn rồi! Đầu óc tinh tường của Mai nhận ra ngay.

Mai bắt ngay chiếc tắc xi trên phố và bám theo Thắng. Anh chàng chạy về phía trường phố thông Bùi Thị Xuân và dừng xe ở một góc đường, cách trường mười bước chân. Qua khung kính tắc xi, Mai hồi hộp chờ đợi...

Và rồi một bóng hình nữ sinh lả lướt bước về phía góc đường. Chiếc đầm trắng tinh khôi ấy được mơn trớn dưới bàn tay rắn rỏi của Thắng. Anh hôn nàng và chở nàng vụt nhanh về hướng ngọn đồi phía Tây.

Mai trào nước mắt trong buổi hoàng hôn lạnh giá ấy. Nàng run rẩy tay chân và ra lệnh cho gã tài xế:

- Quay về đường Hàm Nghi!

Thắng mở cửa bước vào gian phòng ấm cúng. Trận gió đông lùa vào khiến cho Minh rùng mình. Nhờ cái rùng mình đó, Minh chợt nhận ra anh Thắng đã về.

Cánh cửa gỗ hồ đào khép chặt lại. Minh ngạc nhiên khi thấy Mai đang tái người trên chiếc trường kỷ:

- Em lên Đà Lạt từ bao giờ vậy, Mai?

Mai không trả lời. Cô mím chặt môi như cố ngăn cơn khóc òa. Thắng sửng sốt:

- Kìa, trông em nhợt nhạt hẳn đi. Em sao vậy?

Mai run run đáp:

- Em vừa hay tin là mình đã có thai và...

Thắng lao đến, ôm lấy Mai vào lòng. Trời ơi, cô nàng lạnh toát cả người dù mặc một lớp áo len dày cộm. Sắc mặt của Mai hôm nay lợt lăm. Cái thai làm cô không vui ư? Thắng nắm chặt đôi tay nhỏ nhắn của vợ và nói:

- Ba mẹ biết chưa?

- Mẹ biết rồi, còn ba thì chưa. Nhưng... hôm nay anh đi đâu mà về muộn thế?

Minh ném cho Thắng một cái nhìn căm giận. Nhưng Thắng không chú ý. Anh đang vui mừng vì cái tin Mai đã mang thai. Thắng siết chặt bàn tay bé nhỏ đang lạnh cóng ấy lại và nói:

- Anh chạy quanh thành phố xem có nơi nào khơi gợi trong anh cảm hứng không. Sống ở Đà Lạt từ thuở bé mà chẳng hề họa được bức nào cho Đà Lạt cả!

Minh hét toáng lên:

- Anh nói láo!

Mai vội trấn an:

- Kìa chú Minh! Chúng ta có thể ba mặt một lời được mà!

Thằng cau mày:

- Hai chị em có chuyện gì thế? Anh chẳng hiểu gì cả! Thằng Minh, sao mày hét toáng lên thế?

Mai quay đi, lén quệt vội dòng nước mắt. Minh đứng dậy, bước về phía lò sưởi, quay lưng lại và lên tiếng:

- Nàng Tây Thi xinh đẹp của tôi đâu mất rồi, anh có biết không? Anh đừng bảo là không biết gì! Chị Mai đã trông thấy rồi thì chẳng lẽ anh còn dám chối bỏ?

Thằng xanh mặt. Anh chưa biết đáp lại ra sao thì Minh gằn giọng nói thêm:

- Chuyện là thế đấy! Có đủ để tôi hét lên rằng “anh nói láo” không? Có đủ để chị Mai khóc suốt buổi chiều và tái nhợt cả mặt mày không?

Mai lặng người và ôm mặt khóc. Thằng lạnh cứng thân thể giữa căn phòng ấm áp.

Mai bắt tắc xi đến ngõ số 7, phố Hòa Bình. Nhà Thi ở đó. Nàng sống cùng mẹ, một người chị gái sắp sửa thi tú tài đôi và thằng em trai lên tám. Ba Thi mất cách đây hai năm do một cơn đau tim. Ai cũng tiếc cho sự ra đi của ông, một thầy giáo tận tụy với nghề và biết chăm lo cho tổ ấm bé nhỏ.

Thi ngồi trong phòng, mải mê đọc cuốn tiểu thuyết của Nhất Linh. Nàng quá say mê vào nỗi buồn trong trang viết của nhà văn. Nàng thoáng thấy sợ một

ngày nào đó, mình sẽ mất Thăng như nhân vật nữ trong truyện đã phải xa người tình. Thời buổi loạn lạc, đâu ai biết lệnh tổng động viên sẽ đến bao giờ. Có người yêu là lính cũng thú vị đấy nhưng nguy cơ xa cách muôn đời sẽ ám ảnh nàng ngày ngày tháng tháng.

Tiếng chuông cửa vang lên. “Tây Thi” vội đặt sách xuống. Trong tâm thức của mình, nàng ước mong Thăng sẽ đến với một đóa hoa hồng tươi thắm và cả bức họa chân dung mà chàng đã hứa từ hôm kia. Nàng chải lại mái tóc thề đen óng và bước vội xuống nhà. Ra cửa, nàng thoáng buồn vì đó là một cô gái chứ không phải Thăng như nàng mong đợi.

“Cô gái xinh đẹp này là Thi ư?” – Mai thầm nghĩ. Và Thi nhẹ nhàng hỏi:

- Thưa, chị tìm ai?

- Tôi tìm cô Thi.

- Tìm Thi? Là tôi đây! Chúng ta có quen nhau không?

Mai cau mày, gương đôi mắt xảo quyệt và nhẹ nhàng đáp:

- Cô không có ý định mời khách vào nhà sao?

- Tôi sẽ tiếp chị, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên đi dạo ngoài phố.

Mai nhún vai đáp:

- Cũng được!

Hôm nay, trông Mai tươi tắn hơn. Cô chịu đánh một ít phấn hồng và tô thêm chút son. Mai tự cảm thấy việc làm này thật ngớ ngẩn. Bởi lẽ Mai chẳng bao giờ động chạm đến son phấn cả vì cô có một bờ môi đỏ tươi như máu, làn da trắng ngần không tì vết. Chỉ vì mang trong mình giọt máu của Thăng cũng như trăn trọc suốt một đêm đã khiến cho bờ môi của cô nhợt nhạt đi hẳn. Mai nắm chắc trong dạ rằng mình phải hơn Thi, quyết không thể thua kém được nên đành phá lệ, đánh son một lần.

Thi quả thật là đẹp như lời của Minh tả. Chao ôi, chính Mai còn phải trầm trồ trong dạ và thoáng ghen tỵ. Họ đi được vài bước chân thì Mai bình tĩnh nhập

đề:

- Cô quả là “Tây Thi” của trường Bùi Thị Xuân!

- Xin lỗi, chị tìm tôi có việc gì? Mong chị đừng vòng co vì tôi không có thời gian...

Mai gắt nhẹ:

- Xin lỗi cô, Thi! Cô không có thời gian nói chuyện với một mụ đàn bà như tôi, nhưng lại có thời gian để đi riêng với chồng tôi!

- Xin chị cẩn thận lời nói!

- Cô vẫn chưa hiểu những gì tôi nói à? Tội nghiệp quá, con nai tơ của tôi ơi! Cô nữ sinh còn ngây thơ quá! Có lẽ, tôi phải dùng từ “lãng nhăng” thì cô sẽ tỏ tường hơn!

- Chị đang bôi nhọ tôi đó! Chồng chị là ai?

- Là anh Thắng!

Thi mím chặt môi. Nàng đứng trơ ra như trời trồng. Nàng không tin vào những gì nàng vừa nghe. Mai trân trờ nhìn Thi, lạnh lùng nói:

- Anh Thắng, con trai trưởng của ông Hà sỹ quan đã có vợ rồi! Và vợ của anh Thắng là tôi đây! Tôi hy vọng rằng cô đã tỏ mọi chuyện!

Thi ghen ngào:

- Thừa chị! Tôi đến với anh Thắng bằng tình yêu của tuổi bông bột. Tôi nào biết anh đã có gia đình. Anh Thắng giấu thôi... Nếu biết rằng anh đã có vợ và vợ của anh là ai đi nữa thì tôi cũng không dám đến với anh ấy dù chỉ là lời nói gió bay!

Mai biết rằng Thắng đã phản bội mình và dối gạt cả Thi. Cô biết phận gái thuyền quyên đang đau đớn lắm. Nhưng so với nỗi đau bị phản bội, Mai cho rằng mình đau gấp bội. Nhất là khi đang mang giọt máu của anh Thắng, cô còn đau đớn thay cho đứa con chưa kịp chào đời nữa.

- Cô Thi à, tôi tin rằng một người có ăn học sẽ biết cư xử sao cho phải đạo. Tôi mong cô đừng gặp lại anh Thắng nữa. Tương lai cô còn ở phía trước, đừng dại chôn nó vào một người đàn ông đã dối gạt mình. Chào cô!

Thi lặng lẽ, không biết nên về hay nên đứng đây. Nàng chợt nhớ lại những phút giây ái tình bên Thắng và tim nàng như có ai cứa từng vết vào. Nàng ôm mặt khóc. Nàng khóc giữa buổi sáng mùa đông bơ vơ.

Sáng ra chơi hôm nay, Thi không ôm cuốn tiểu thuyết nơi gốc phượng nữa. Nàng ngồi ở lớp và giải bài tập toán. Ngày thi sắp đến rồi, nàng tự dặn lòng mình phải có con điểm thật tốt và không được để mất thời gian bận tâm đến ái tình nữa.

Minh cũng ngồi lại lớp. Anh không ra hành lang hóng mát hay xuống sân chơi đá cầu như những lần trước. Lặng lẽ một góc, Minh trộm nhìn Thi. Ôi, trông cô nàng thơ ngây làm sao, xinh đẹp làm sao! Phải, “thơ ngây” và “xinh đẹp”! Giá như nàng chỉ có chút hồng nhan và đừng quá yếu lòng thì nàng đã không ngã vào vòng tay của Thắng.

Lời rỉ tai của chị dâu tối qua hãy còn đọng trong trí anh: “Chị đã đến tìm và gặp được Thi. Chị đã có cuộc nói chuyện rất nghiêm túc, rất đàng hoàng với cô ấy. Cô ấy không phản ứng lại gì cả. Chị biết cô ấy đau lòng lắm nhưng có lẽ không đau bằng chị hiện tại. Em cố gắng đến bên Thi, giúp thi quên được bóng hình anh Thắng giùm chị. Chị tin là em sẽ chiếm được cảm tình của cô bé tội nghiệp ấy.”

Minh băn khoăn không biết phải xử trí ra sao. Anh cảm thấy giận Thi lắm nhưng lòng còn yêu và yêu tha thiết. Giờ đây, anh có nên tiếp tục tình yêu ấy, có nên thân mật với Thi như ngày nào và chiều nay có nên mở lời đèo Thi về hay là sẽ phải dần dần quên Thi? Và Minh chợt nghĩ bụng: “Mình có là gì đâu, được cô ấy ban cho chút ân huệ, lên ngồi yên sau xe là phước lắm rồi!”.

Minh nắm chặt tay. Anh muốn gào lên cho thỏa cơn bí bách trong lòng.

Chiều ấy, Thi tản bộ về, mặc cho mấy gã đệ nhất cứ lẻo đẻo theo sau lưng tán tỉnh. Nàng rút ngoài tai và cứ tiến về hướng ngọn đồi phía tây.

Nàng lên ngọn đồi một mình. Đó là một ngọn đồi đầy những cây thông già.

Nắng chiều nhạt dần. Nàng ngồi dưới gốc cây, lặng nhìn vài con chim nháo nhác trên bầu trời xám. Lệ nàng tuôn trào, thấm ướt mặt đất lạnh.

Nàng nhớ lại những ngày vừa qua tựa như cái chớp mắt. Cũng tại đồi thông này, nàng và chàng đã có bao kỷ niệm đẹp. Ôi, những kỷ niệm đẹp cũng tựa như sương khói Đà Lạt, khuya tìm đến, sáng mai lại đi!

Mối tình tha thiết ấy sao chóng vánh quá! Nàng ước ao chàng đừng có vợ để nàng và chàng còn mãi những ngày mùa đông ấm áp vừa qua.

Một đêm dài để thao thức đã trôi qua, nàng để lại một lá thư cho mẹ và một lá thư cho người tình vội. Và nàng ra đi. Nàng đi đâu? Không ai biết nàng đi đâu. “Tây Thi ngày nào liệu đã bước qua cầu?” – Đám đệ nhất ưu tư nghĩ như thế khi mấy hôm liền không thấy Thi đi học.

Nàng ôm tàn dư của mối tình đầu tiên ấy và một mình khóc thầm dưới một gốc thông già sần sùi. Thi ơi, về thơ ngây, vô tư của Thi ngày ấy giờ còn không? Hay còn lại khối nỗi niềm không biết tỏ cùng ai? Chỉ có gốc thông già chịu lắng nghe lời tâm tư của nàng.

Một đêm. Một đêm dài. Một đêm dài nữa, nàng khóc giữa đồi thông.

Sáng hôm sau, Thằng phóng xe lên đồi và tìm được nàng. Nàng đã chết từ hồi đêm. Xác nàng lạnh cóng, môi nàng trắng bệch. Đôi mắt đã khép nhưng ẩn ẩn hiện hiện vẻ u buồn.

Mùa đông năm ấy, bầu trời xám bao trùm lấy thành phố, mưa bụi dai dẳng cả ngày lẫn đêm. Thằng ngồi suốt bên lò sưởi và chốc chốc lại lấy lá thư nhàu nát ra đọc. Những dòng mực xanh lem luốc vì nước mắt, những lời cuối cùng ấy cũng đang hấp hối, về với nàng – người con gái tên Thi.

Lý Minh Kỳ